

ጎርጎራ ሰሜናዊ ጣና

የፀደይ ወቅት፡፡፲፱፻፶፱ ዓ.ም

ሚራዥ አፍኖት የሰነበተውን መርዶ ሲነግራት መንደርደሪያ በማጣቱ በአእምሮው ምን እያሰበ እንደሆነ እንኳ ማወቅ አልቻለም። የሲጳራን ዓይኖች ለደቂቃዎች ቡዝዝ ብሎ ሲያይ ቆይቶ ከፊት ለፊታቸው የተንጣለለውን የጣና ሐይቅን ተገላምጦ ተመለከተው። ከሐይቁ ባሻገር በአቸፈር ሰማይ ላይ የቆመች የምትመስለው ፀሐይ አቅላልታ ለመጥለቅ ታዘዘማለች። ዙሪያዋን በጥቋቁር ደመናዎች ተሸምንሙና በረቂቅ ሰለሊ የተቀሸረች ስዕል መስላለች ። የሚዋጉት የብርሃን ጨረሮቿ በመለዘባቸው ቀይ ቂጣ የመሰለችውን ፀሐይ በዓይኖቹ ሙሉ ሲቆርስ ቆይቶ መልሶ ከሲጳራ ጋር ተቃቅፈው ከተቀመጡበት የጣና ዳር ቋጥኝ ሥር አይኖቿን ወረወራቸው።

ከልሙ አፈር ላይ የተቆረጠ የእንሽላሊት ጅራት ይንፈራፈራል። ከጥጉ የባዶ እግር ዱካ አለ - የአሽከር ዱካ። የተቆረጠው የእንሽላሊት ጅራት ያለ አረፍት ይንፈራፈራል። ቀና ብሎ ወደጎን ቢያይ አንድ ጉብታ ላይ ተቀምጦ ዋሽንት የሚነፋ እረኛ ተመለከተ። የተቆመጠው የእንሽላሊት ጅራት መንፈራገጡን አላቆመም። ይንፈራገጣል! ይወናወናል! አፈሩን ይበትናል።

“አየሽ ሲጳራ...” ቀና ብሎ አፈሩ ላይ የሚንፈራገጠውን የእንሽላሊት ጅራት በዓይኖቹ ጠቆማት። “ይህ የእንሽላሊት ጅራት እንኳ ተስፋ አለው። እኖራለሁ ብሎ በግድ ይንፈራገጣል። ገና እስከ መጨረሻዋ ህቅታው ይንፈራገጣል። እንዲህ በቀላሉ የሚሞት አይመስልም። የዚህ ጅራት ባለቤት የነበረው እንሽላሊት ግን እስከ ጎደሎነቱ ጉዞውን ቀጥሏል።”

“ምን እያልክኝ ነው ሚራ?...” ሲጳራ ሆኗን ባርባር እያላት ጠየቀችው።

“ይገባሻል ሲ...። ይህ አንቺን ለማስረዳት ቀላሉ ምስሌ ነው።”

“እያልክኝ ያለኸው... ሲጳራ ጅራት ናት። ተቆርጣ እየተንፈራገጠች ነው። ነገር ግን ሲደክማት ትሞታለች። ሚራዥ ደግሞ እንሽላሊቱን ነው! እስከ ጎደሎነቱም ቢሆን ጉዞውን ይቀጥላል! ወደ ታላቁ ተራራም ይገባል። በዚያም የዴርቶጋዳ ወንድሞቹና የትግል ጓደኞቹን ይቀላቀላል። ሲጳራ እስከምትችለው ተንፈራግጣ፤ ከአካሏ ተነጥላ ትሞታለች። አዎ! እያልክኝ ያለኸው ይህንን ነው።” እንደ ጥሩ ተውኔት ተጫዋች እንጂን እያወናጨፈች ይህንን ብላው በዓይኗ እንባዋ ሲንቸፈቸፍ “ከእንግዲህ ወዲያ ይህ ጅራት ለእንሽላሊቱ ምኑ ነው? እንሽላሊቱስ ለጅራቱ ምንድን ነው? ሲጳራ ለሚራዥ ምኑ ናት? ሚራዥስ ለሲጳራ ምኗ ነው?” ከንፈሯን ነክላ ባይኗ የሞላውን እንባዋን ለቀቀችው።

ሚራዥ ወደ ጌላው ሲመለከት ጌራና ሜርዳ በሐይቁ ዳር ከተንጣለለው ሆቴል በረንዳ ላይ ተቀምጠው አፍ ለአፍ ገጥመው ያወራሉ። ዶክተር ዣንጊዳ ለብቻው ተቀምጦ ርዕሱ ምን እንደሆነ ከርቀት የማይለይ አሮጌ መጽሐፍ በተመስጦ እያነበበ ቡና ፉት ይላል።

ከጣና ሐይቅ ሰሜናዊ ዳርቻ በ1978 ዓ.ም በተሠራው በዚህ የጎርጎራ ሆቴል ከሰባራ ድልድይ መጥተው ካረፉ ቢሰነባብቱም በቀጣይ የሚጓዙበት መንገድ በግልጽ አልተነገራቸውም። ምናልባት ቀጣይ ጉዟቸውን ዴር33 ውስጥ በተገጠመው የራዲዮ መልእክት ሲከታተል የሰነበተው ጌራ ቢያውቅ ነው። ሀሳቡን አልገለጸም እንጂ ዣንጊዳም ቢሆን ሳያውቅ አይቀርም።

ለኢትዮጵያ የባህር መጓጓዣ መስሪያ ቤተ ሰራተኞችና ለጦር ኃይል ልዩ አባላት መዝናኛነት ተብሎ የተሠራውና በስምንት ሺህ ካሬ ሜትር ላይ የተንጣለለው ጎርጎራ ሆቴል በዚህች የአህያ ጆሮ በማታከል የወደብ ከተማ ግዙፍና የተመቸ ቢሆንም ሚራዥ ግን የውስጡ ጉርብጥብጥ ሲያገላብጠው ሰንብቷል። የሆቴሉ ግቢ በጋ ከክረምት በማይደርቁ አበቦችና በመቀስ ማበጠሪያነት በተከፈከፉ አረንጓዴ አጥሮች የተሞላ ነው። ከዚህም ሌላ ሐይቁ ላይ የሚንሳፈፍ መርከብ መስሎ የተሰራውና ወደ ሐይቁ ገብቶ የታነፀው ልዩ የእንግዳ ክፍል ለአዲሶቹ ጥንዶች ቢሰጣቸውም ደስታቸው ከአንድ ሳምንት በላይ አልዘለቀም።

ሚራዥና ሲጳራ የቀድሞው ፕሬዝዳንት መንግሥቱ ኃይለ ማርያም ለአረፍት ሲመጡ ከሚተኙበት አልጋ ላይ በዚሁ ሆቴል ውስጥ

የተወከተ የወሲብ ትርጉም ቢሆን በመጨረሻ እንደ ትራጀዲ ቲአትር የሀዘን ጽላት ወድቆበታል።

በተቃራኒው ከዚህ ክፍል ቀጥሎ ያለውንና ባለቀይ መጋረጃውን ከፍል ገራና ሚና ገነት አስመስለውት ሰንብተዋል፤ በደርግ ዘመን መንግሥት በብዙዎቹ ዘንድ እንደ መለከክ ሞት ይፈራ የነበረው መልአኩ ተፈራ የተኛበት አስከማይመስል ድረስ።

ሚራዥ ወደ ሐይቁ በኩል ያለው ግድግዳው በመስታዊት ብቻ ከተሠራው ክፍላቸው በመስኮት በኩል ሾልኮ በምሽቱ ቀዝቃዛ ነፋስ የሚውለበለበውን ቀይ መጋረጃ ባርምሞ ሲያይ ቆይቶ ዓይኖቹን ወደ ሲጻራ ዓይኖች ወረወራቸው። አስከ አሁን እንባዋን ማቆም አልቻለችም።

ሚራዥ ሊናገር እፉን ሲከፍት ቀደመችው።

"ሁሉን ነገር ሰምቻለሁ፤ አትጨነቅ። የዛሬ ሳምንት ሌሊት ከጌራ ጋር ያወራችሁት ካውስጥ ተኝቼ ይሰማኝ ነበር። በርግጥ ባንተም በጌራም መፍረድ አልቻልኩም። የድርጅቱን ውሳኔ ነው ያሳወቀህ። 'ወይ እሷን ወይ ሀገሩን ይምረጥ'። አለበለዚያ ወደመጣበት ይመለስ። ካሁን በኋላ ዴርቶጋዳ አዳዲስ ምልምሎችን ያለበቲ ጥናት አይቀበልም። በተለይ እስራኤሎችን በቀላሉ ማመን ሞኝነት ነው። ከራሳቸው ነፍስ አስበልጠው ሀገራቸውንና ተልእኮአቸውን ይወዳሉ። ይህች ሴት ምን እንደምታስብ ልናውቅ አንችልም። ብለው የቁጥር ሁለት ዴርቶጋዳ ማዕከላዊ አለቆች ያስተላለፉትን ውሳኔ በመንፈቀ ሌሊት ቀስቅሶ ሲነግርህ ሰምቻለሁ" አላች ሲጻራ ዓይኖቿን ዓይኖቹ ላይ ሰፍቷል።

"አዎ! እንዳልሸው ነው። ይህንን ታዲያ እንዴት ታይዋለሽ?"

"አላውቅም ሚራ...አላውቅም። ምን እያሰብኩ እንደሆነ ራሱ ማሰብ አልቻልኩም።"

"ከአሁን በኋላ ድርጅቱ ሌላ ጥፋት አይፈልግም። በቀላሉ ሰዎችን የሚያምንም፤ መስለኝም። አንቺ ደግሞ በዓለም አቀፋዊ ደረጃ እንደ ሰርዶ ከተጠላለፈ የሰላላ ቡድን ጋር የምትሰራ ሴት ነሽ። ይህን ቢሉ ትፈርዷቸዋለሽ?"

"እሺ ሚናን እንዴት ሊያምኗት ቻለ?"

"እሷማ..."

"ጨርሰው እንጂ!"

"በዛ ሰሌት አይመስለኝም። ባሰብሽው መንገድ አይመስለኝም። ሰባራ ድልድይ ላይ ሁላችንም ሀሳባችን ስንገልጽ አንቺ ግን..."

"እንደናንተ ማቅራራት እና መፍከር ነበረብኝ! ለተራ ቀረርቶ የሚከፈት አልኩ ባይ እንደበት የለኝም። እኔ በፉከራ አላምንም በተግባር-እንጂ።"

"አሁንስ ሀሳብሽ ምንድን ነው?"

"እውነቱን ልንገርህ?"

"እንዳትዋሺኝ..."

"አዎ! አልዋሽህም ሚራ። አልዋሽህም። ...በዚህ ሰዓት እንዳንተ ጎልቶ የሚታየኝ ነገር የለም። ሀገር ምናምን እኔ ውስጥ ሞቷል። በብስጣሹ ላይም አንተ በቅለህበታል።"

ሚራዥ የሰማውን ማመን አቃተው። "ሁለት የማይገናኙ ነገሮች! በሀገር ፍቅርና በሰው ፍቅር መሀል ያለው ድንበር አልታየሽም ልበል? ወይስ እየቀለድሽ ነው? የሚባለው ነገር እውነት ነው ማለት ነው? ማለቱ...ላምንሽ አልቻልኩም ማለት ነው? ማለቱ..." አልመለሰችለትም። አቀርቅራ ይንፈራገጥ የነበረውን የእንሽላሊት ጅራት እየችው። መንፈራገጡን ሊተወው ጥቂት የቀረው ይመስላል። እንዲሁ አልፎ አልፎ ትርትር ይላል። ሀዘንና ደስታ የተቀላቀለበትና ቅጥ እምባሩ የጠፋ ሳቋን ለቀቀችውና ቋጥኝ ላይ ቆማ ተንጠራራች። የለበሰችውን ነጭ ስስ ጉርድ ከሐይቁ የሚነሳው ቀዝቃዛ ነፋስ እስከ መቀመጫዋ ገልቦ ያውለበልበው ጀመር። የሆነ ነገር ልትነግረው አስባ መልሳ ተወችው።

ካይሮ ፣ ግብፅ

ሌሊቱ ተገባዷል። የካይሮ ህብረት ለሰላም ስምምነት በሰላም ላይ ከተሰሩት ረጅሙ በሆነው አካባቢ 6 ድልድይ ላይ፤ አንድ ደረቱን ለሰማይ ገልብጦ የሰጠ ሰው እያለከለከ ይሮጣል። ዕርቃኑን ነው። ወደ ጎሳው እየተገላመጠ በየደቂቃው ሲያይ በሌሊቱ መብራት ተንቅንቁጦ ሰማይ የሚታከከው የራምሰስ ሒልተን ሆቴል ብቻ ነው የሚታየው። ይህንን ዝነኛ ረጅም ድልድይ ለመሻገር ብዙ ደቂቃዎች የሚፈጅ መሆኑን ሲያስብ በተስፋ መቁረጥ ይዝል ጀመር።

ከድልድዩ መሀል እንደደረሰ ወደ ወንዙ ለመወርወር አሰቦ ቁልቁል ቢመለከት ራሱን አዞረው። በዚሁ አፍታ በሩጫ ካመለጠበት ከራምሰስ ሒልተን ሆቴል አቅጣጫ የአደጋ ጊዜ መብራት ብልጭ ብልጭ የምታደርግና ጡርምባ የማትነፋ መኪና ወደ እሱ ስትከንፍ አየ። ጥቂት ካመነታ በጎሳ ያለ የሌለ አቅሙን ሰብስቦ በዚህ ማለቂያ በሌለው ድልድይ ላይ ሩጫውን ቀጠለ።

መኪናዋ ከጎሳው እንደደረሰች “ካይሮ ፓሊስ” የሚል ድምጽ ሲሰማ ሩጫውን ገታ። “እርዳታ ያስፈልገህ ይሆን ጌታዬ ?” ጎርኑን ያለ ድምጽ በሰላ የአረብኛ ቋንቋ ጠየቀው።

እያለከለከ ወደ ጋቢናው ዝቅ አለ።

ማዕረጉ የተሟላ የካይሮ ፓሊስ ልብስ ግጥም አርጎ የለበሰ ሰው ጋቢናውን ከፈተለት።

“ምነው ዕርቃኑን? ምን አጋጠመህ ጌታዬ?” ሲል ፓሊሱ ደግሞ ጠየቀው ገብቶ ዕርቃኑን እየተቀመጠ እያለ።

ሰውዬው በደመነፍስ እያለከለከ ይቀጣጥር ጀመር። “በእጅጉ ቆንጆ ናት። ሰይጣን ቆንጆ መሆኑን ያረጋግጥኩት ዛሬ ነው። ማታ በራምሰስ ሆቴል ውስጥ ስታዝናኝ አመሽኝ። ኢትዮጵያ ውስጥ ጎንደር ዩንቨርሲቲ

የህክምና መምህርት እንደሆነችና አሁን ለእረፍት ካይሮን ለመጎብኘት እንደመጣች ነገረች። አሁ!...” ትንፋሹን ማስታገስ አቃተው።

እኔም ኢትዮጵያዊ በመሆኔ በምወደው ቋንቋዬ ከዛች ቆንጆ ጋር ካይሮ ውስጥ በማውራቴ ተደሰትኩ። አመንኳት! ወይኔ አምላኬ! ማንንም ቢሆን ትስባለች። እንኳን ሥጋ ለባሽ የሆነ ሰው መላእክትም ቢሆኑ ከእኔ ጋር መዳራት ሳያምራቸው አይቀርም። አንተ ራስህ...” ወደ ፓሊሱ ይበልጥ ቀረበ። አንተ ራስህ አብረን እንደርና ከግብፅ ፒራሚዶች አንዱን ነቅለህ ስጠኝ ብትልህ ዓይንህን አታሸም። እ...አውነቱን ነው... አንዳች አዚም አላት። ዓይኖቿ ብሩህና ሰላቢዎች ናቸው። ቅርጿ ብትል። ከወገብ ወገብ፣ ከዳሴ ዳሴ ...ታዲያ በዚህች ብላሳት ይፈረድብኛል ጌታዬ!? አ?” ፓሊሱ በመገረም ራሱን እየነቀነቀ ዝም አለው።

“በዛ ውበቷ ውስጥ ግን ሰይጣን ሰራዊቱን ይዞ ገብቶበታል። ወይ አምላኬ ምንኛ ያልታደልኩ ፍጡር ነኝ! እርሷም ሞቅ ሲላት ጥቂት አውርታልኝ ነበር። በመጠጥ ተገፋፍታ መሆን አለበት። ሰው ሰክሮ ሲያምርበት እሷን ብቻ አየሁ። የሰነ አእምሮ ተመራማሪ እንደሆነች ነገረችኝ። ስለጂኒየሶችና ስለ ደደቦች ስታወራ በአእምሮና በስርዓተ ነርቭ ላይ የጠለቀ እውቀት እንዳላት ተረዳሁ። ውበት ያላቸው ሴቶች እውቀት ሲኖራቸው አንዴት ይበልጥ እንደሚያምሩ አየሁ። ከጀርመኖችና ከግብፅ የሰነ አእምሮ ጠበብት ጋር በመተባበር የሰውን ልጅ አይ ኪው አሁን ካለበት ቢያንስ ሰባ በመቶ ከፍ የሚያደርግ ምርምር ኢትዮጵያ ውስጥ እየሰራች እንደሆነ ነገረችኝ። በሀሳቧ በመመለሜ ብዙ ጠጣሁ።”

አሁንም ትንፋሹን በረጅሙ ለቆ ይወሸክት ጀመር።

“አሁን ሳለበው ማን እንደነገራት አላውቅም! ስለ እኔም ብዙ ታውቃለች። አዎ አጠመደችኝ አዎ! አሁን ነው ለምን እንደፈለገችኝ የተገለጠልኝ። ባለፈው ሳምንት አንድ ጓደኛዬ ስለተሰወረብኝ ለፓሊስ አመልክቼ ተፈልጎ አልተገኘም። እሷ ሳትሆን አትቀርም የሰወረችው። አሁንም ገባኝ! በውበቷ አፍዝዛ ተጫውተችብኝ። ቀልቤን ስቼ ‘እንወጣ! ካለወጣሁሽ የምሞት ሁሉ ይመስለኛል’ አልኳት። ‘እኔም እንደዛው’ ብላ ወደ መኪናዋ እጅን በጥድፍ እየጎተተች ይዛች ገብታ ተፈተለከች። ካንገቷ ስር ተሸጉጩ እየላከኳት ስለነበር ወደየት እንደወሰደችኝ አላውቅም። ጣቶቼን እንደረመጥ ከሚፋጁ ጭኖቼ

መሀል ከትቺ እያርመጠመጥኳቸው እያለ ከወዲያ በኩል መርፌ ጠቅ ሲያደርገኝ ተሰማኝ። ቆይቶ ሁሉ ነገር ጨለመብኝ። ከዛ እርቃኔን ቀይ ከለበሰ ጠረጴዛ ላይ ነቃሁ። በጥቋቁር መጋረጃዎች በተሸፈነ ሳሎን መሀል ላይ ባለ ቀይ የለበሰ ጠረጴዛ ላይ። የህክምና ልብስ ለብሳ የሆነ ገንዳ ውስጥ የሰው ጭንቅላት ስታገላብጥ አየኋት። ገንዳው በዝልግልግ ፈሳሽ የተሞላ ነው። ምናልባት ባለፈው የጠፋው ጓደኛዬ ሳይሆን አይቀርም። አዎ! በእሱ ጭንቅላት እየተመራመረችበት ሳይሆን አይቀርም። አዎ! ጂኒዬስ ነበር። ወይኔ ጓዴ...”

ወዲያው ፓሊሱ ጭኑ ላይ በቢጫ ፈሳሽ የተሞላ መርፌ ሻጠበት። አቃሰተና አይኖቼን ጎልጉሎ ፓሊሱ ላይ አፈጠጠ። በድንጋጤ መስለምለም ሲጀመር ፓሊሱ ኮፍያውን ፈገግ እያለ አወለቀው። አገጩ ላይ ያለውን። አገጩ ላይ ያለውን ሰው ሰራሽ ጢምም ገልፍ፤ ሲያወልቀው ወደ ሴትነት ተለወጠ።

ረጂም ፀጉሯን ነስነስ አርጋ የመኪናውን መሪ በጋይል ጠምዝዛ ወደ መጣበት ይዛው ትከንፍ ጀመር።

ሰውየው በደመነፍስ ጠቋሚ ጣቱን እየተሰለመለመ ዘረጋ። “አዎ!ይቻትና ራሷ ናት። እንደገና ያዘችኝ! እንደገና...” ጣቱ እየታጠፈ አልዘረጋ አለው። አመልካች ጣቱ ታጥፎ የጥያቄ ምልክት መስሎ ቁጭ አለ። ሰውነቱ እየተንሸራተተ ከዳው። ወደጎላው ልንቁስቁስ ብሎ ተሸበሰለ።

Q

ጎንደር ፥ ኢትዮጵያ

ጥቅምት ፥ ፲፱፻፲፱ ዓ.ም

ብልኮ ሰፈር በመሰንቆ ድምጽ የተሰመደ ምሽቷን ጀምራለች። የአዝማሪዎቿ ድምጽም ማክላላቱን ቀጥሏል። መሰንቆው ያለቅሳል፤ ይንሰቀስቃል።

ጎባጣው አዝማሪ ወንዳልቆ አይነን ጨፍኖ በተመስጦ በፈረሱ ጭራ ብልኮን ያንሰቀስቃል። አልቅሳ አልወጣላት ሲል ደግሞ ያስቃታል-በሳቅ ይወጣላት ይመስል። በትዝታ ጀምሮ ምሽቱ ሲገፋ እስከ ባቲ ይዘልቃል። ምሽቱ እየገፋ ሲመጣ፤ የሰዎችም ስሜት ሲሞቅ ግጥም ይቀበላል።

“ተቀበል!” አለ አንድ በብዙ የተከፋ የሚመስል ወጣት- ከጥግ በኩል። ወንዳልቆ ማሲንቆውን “ዚጥጥ” አርጎ ጆሮውን ለገጣሚው ሰጠ። ከበሩ አካባቢ ተቀምጦ ሶስት የተለያዩ ድምፆችን የሚያወጡ አታሞዎችን የሚደበድበው ወጣት አታሞ ድብደባውን አቁሞ ለግጥሙ ሰቋል። አታሞዎቹ ዱላ ስለበዛባቸው የተነዳደሉ ናቸው። ቢሆንም በጊዜ አጣጥ ተቀብተው እሳት ስለሚሞቁ ድምፃቸው የጀሮ ታምቡር ይበጠርቃል።

ገጣሚው ቀጠለ። ወንዳልቆ ይቀበል ጀመር። “ትመር እንደሆነ” አለ ወጣቱ በቁጭት እንገቱን እየነቀነቀ “ር”ን ጠበቅ አርጎ እየረገጠ።

“ ትመር እንደ ሆነ” ወንዳልቆ በመሰንቆው ተቀበለው።

“ምረር እንደቅል”

“ምረር እንደቅል”

“አልመር ብሎ ነው ዱባ ሚቀቀል”

አዝማሪው ወንዳልቆ በግጥሙ ባያሌው ተነክቶ ከወዲያ ወዲህ እየዘለለ ደገመው።

“ትመር እንደሆነ ምረር እንደቅል
አልመር ብሎ ነው ዱባ ሚቀቀል”

ፕሮፌሰር በርናባስ ሊሞቱ አንድ ሐሙስ የቀራቸው ከሚመስሉ ሽማግሌ ጋር አፍ ገጥመው ያወራሉ። ሽማግሌው ሰሞኑን የመላ ጎንደር መነጋገሪያ ሆነው የሰነቡት አባባ ደጋጎ ናቸው።

ሽማግሌው ደጋጎ ወጋቸውን ቀጠሉ፤ የወንዳልቆን ማሲንቆ ለመብለጥ ድምፃቸውን ባቅማቸው ልክ ከፍ አርገው።

“እድሜዬን ዘልዛላ እርጎት ሶስት መንግስታትን አይቻለሁ። ባዪ ኃይለ ስላሴ ጊዜ የተከበርኩ ሰው ነበርኩ። እንኳን ሰው ዝናብ የሚያፍረኝ ሰው ነበርኩ። ‘እንዳማሩ አይኖሩ’ እንዲሉ አበው-ያ ዘመኔ አለፈ። የደርግ ዘመን መጣ። ያለኝን ሁሉ አጣሁ። አሽከራ የነበረው ሁሉ ራሴ ላይ እንደዚህ ቢራ ወጣ።” ቢራውን ከፍ አርገው ለፕሮፌሰሩ አሳዩአቸውና ተጎንጭተው አስቀመጡት።

“ፕሮፌሰር በርናባስ!” ፈገግ ብለው ፕሮፌሰሩን አዩአቸው። “አየህ አንተ እንደ አባትህ ትልቅ ልብ ያለህ ሰው ነህ። ባንተ ውስጥ የማየው ያንን ሊቅና ትልቅ ልብ ያለውን አባትህን ነው። ሲርጋጋ” ትክዝ ብለው አንገታቸውን ደፍተው ከቆዩ በኋላ ቀና አሉ።

“አሁ... ትልቅ ልብ ያለው ሰው በቀላሉ አይሞትም። ያንን ታላቅ ሰው መልሼ ባንተ ውስጥ አየሁት። እንደ ሲርጋጋ ያሉ ሊቆች አልቀው አሁን ከኩታራ ጋር ኩታራ ሆነናል። ‘ወምስለ ጥዑት ትጠውይ። ወምስለ ህሩይ ህሩዩ ትከውን- ከጠማማ ጋር ስትውል ጠማማ ትሆናለህ። ከምርጥ ጋር ስትውል ምርጥ ትሆናለህ’ የሚለው ይህንን ነው። ወይ እድሜ ዘልዛለሁ! ያሁን ጊዜ ወጣቶች እኮ ቢንቁን ነው። እንዳትፈርድባቸው። ቆመው መንገድ የሚያሳልፉት ሽማግሌ አጥተው ነው። አሁን ቅድም ማርዬ ላዝማሪው የሰጠውን ግጥም ልብ ብለሽዋል?” ቀላል ግጥም እንዳይመስልህ።

‘ትመር እንደሆነ ምረር እንደቅል

አልመር ብሎ ነው ዱባ ሚቀቀል’

ማለት ቀላል ፍልስፆና አይደለም። ማርዬ ዋቆ ማርዬ እንደ አንተ ጥሩ እስተውሉት ያለው ወጣት ነው። አባቱ ዋቆስ ቢሆን እንዴት ያለ ሰው ነበረ መሰለህ! ከኢሉባቡር መጥቶ ተጎራብቶኝ ብዙ ዘመን ኑረናል።

እዚህ ጎንደር ውስጥ አንዲት ጎንደራ አጭቼ አጋብቼው ጥሩ ትዳር መስርቶ ነበር። ከመንግሥቱ ኃይለማርያም ጦር ጋር ሶማሌ ዘምቶ ከጦር ግንባር ወደቀ። እንደሰማሁት ጦርነቱ በእኛ ድል አድራጊነት ሊጠናቀቅ ደቂቃዎች ሲቀሩት ነው አሉ ተመቶ የወደቀ። ባለቤቱ እዚህ መሞቱን ስትሰማ በድንጋጤ ያለቀኗ ምጧ መጣባት። ምጧን ተገላግላ ሞተች። ፍቅር ነበረባት። ልጁ ግን ተረፈ። ይህንን የመሰለ ጎበዝ ሰጠችን። ማርዬ ዋቆ ማርዬን። ማርዬ ቀላል ሰው አይደለም። ስሙ ብቻ ሲጠራ ሽንት የሚያስመጣ ጀግና ነው። ይህ ልጅ ታዲያ መጠጊያ ሲያጣ ጊዜ እኔ እያስተማርኩ አሳደኩት። አሁን በተራው ለእኔ ምርኩዝ ሆነኝ።

እንዴት ያለ አላት የላሰ ጎበዝ መሠለህ! ከካይሮ ዩኒቨርሲቲ በአንትርፓሎጂ ሁለተኛ ዲግሪውን ይሟሉ። ሌላ ታሪኩን መቼም ተራራው ውስጥ ሰምተህ ይሆናል። ያው ሥራ ስለሚበዛባችሁ አንዱ ያንዱን ታሪክ ለመስማት አይችል ይሆናል። አንገቱን እንዲህ ደፍቶ ሲታይ ቀላል ሰው ይመስላል። ማቀርቀር አመሉ ቢሆንም ሰሞኑን ግን አንጎታ ጎንደር ውስጥ በድጋሚ ተይዞ ሁለተኛ ፓሊስ ጣቢያ ከታሰረች ወዲህ ብሰበታል። የቅድሚያ ግጥም ያመጣት ለብሶቱ መግለጫ ሳይሆን አይቀርም።”

ፕሮፌሰሩ ማርዬን ቀና ብለው ከማዶ ጥግ አዩትና ዝም አሉ። ማርዬ የወንዳልቆን መሰንቆ እያዳመጠ እንዳቀረቀረ ነው። ወለሉ ላይ የወደቀ ነገር ቢኖር የወንዳልቆና የመሰንቆው ጥላ ብቻ ነው። ወንዳልቆን እስከ መሰንቆው ወለሉ ላይ ወድቆ ስላገኘው ቀና ማለት አላስፈለገው ይሆናል።

“ፕሮፌሰር፤ የምትሰሩት በተለያዩ ክፍሎች በመሆኑ በደንብ አታውቃት ይሆናል። አንጎታ ቅፅል ስሟ ነው። በሶሽዮሎጂ ተመርቃለች። የመመረቂያ ጽሁፏን የሰራችው በደቡብ የሀገራችን ክፍል አንድ ሊጠፋ በተቃረበ ማህበረሰብ ላይ ነው። ቋንቋውን አጣርተው የሚናገሩት ሰዎች ከስድስት አይበልጡም። የማህበረሰቡ ስያሜ አንጎታ ይባላል። ከማህበረሰቡ ጋር ለረጅም ጊዜ ባደረገችው ቆይታ ባህሉንና ሥርዓቱን ወርሳ በመመለሷ አንጎታ ተብላ ቀረች። በእውነት ነው የምልህ ፕሮፌሰር ይገባታል። ጥናቷን አንብቤዋለሁ፤ ስትስቃ ዋናውን ነገር አግኝታዋለች። ድርጅታችን ከሚመካባቸው አባላት ዋናዋ ናት አንጎታ ማርዬ ነው የመለመላት። እንደምታውቀው ከወራት በፊት ቤተ መንግሥቱን በቀያዩቹ ወፎች ሲወረር ቀዩ ወፍ ተበላሽቶ ሲወድቅብን በዚያ የነበረውን ተልእኮ የምትፈጽም እርሷ ነበረች። የወደቀውን ቀይ ወፍ

አንስታ ልትሰወር ስትል በሀገር ውስጥ ደህንነቶች እጅ ወደቀች። እዛው አዲስ አበባ ውስጥ እየተገረፈች ስትመረመር ቆይታ 'ወፉን ያነሳሁት ቆንጆ ስለሆነ ነው፤ አሳዝኖኝ ነው ያነሳሁት። በቃ ከዚህ በቀር ስለወፉ የማውቀው ነገር የለም...' ብቻ ሆነ መልሷ። ብለው ብለው ሲደክማቸው ለቀቋት። ከተሰቀቀች ከሶስት ቀናት በኋላ ጎንደር መጣች። ተከትለዋት ኖሮ እዚሁ ከአደባባይ ኢየሱስ ጀርባ ከሚገኘው ሁለተኛ ፓሊስ ጣቢያ አንቀው ከተቷት። ለካስ አውቀው ነበር የለቀቋት። በፓሊስ ጣቢያውና በእኔ መኖሪያ ቤት መካከል ያለው ርቀት ከመቶ ሃያ ሜትር አይበልጥም። አሁን እካ እየተገረፈች እየተመረመረች ነው።" አባባ ደጋጎ ጥቂት አቀርቅረው ከቆዩ በኋላ ቀና አሉ። "ፕሮፌሰር ወደዚህ በመምጣትህ ደስ ብሎኛል። ከተራራው ወደዚህ አንድትመጣ ያደረኩበት የራሴ ምክንያት አለኝ። በሰራሽው ሥራ እንተን መምረጥ ነበረብኝ።"

ፕሮፌሰር በርናባስ አምና በጎንደር ዩኒቨርሲቲ የህክምና ፋኩልቲ ድርጅት ለሽፋን አስቀጥሮአቸው በመጡበት ወቅት ከአባባ ደጋጎ ጋር ተገናኝተው ብዙ የተጫወቱ ቢሆንም እንደዚህ ሰሞን አልነበሩም። "ነገ ቤቴን ባስጎበኝህ ምን ይመስልሃል ፕሮፌሰር?"

"በደስታ!" ፕሮፌሰር በርናባስ ፅዋቸውን ብድግ አደረጉ።

አባባ ደጋጎ የሚወዷትን የመሲንቆ ጨዋታ ወንዳልቆ ሲጀምራት "አመጣጤ ለዚህችም አይደል?" ሲሉ ተናገሩ።

ወንዳልቆ "እምቢ አላረጁም" የምትለዋን ጨዋታ እየተጫወተ ወደጎ አባባ ደጋጎ ፊት መጣ።

"እምቢ አላረጁም!
እምቢ አላረጁም!
መንፈሴ ብርቱ ነው
ሥጋዬ ቢጃጅም።
እምቢ አላረጁም!
እምቢ አላረጁም!
ኑሮዬ ባይሰምር!
ቤቴ ባይደረጅም።
እምቢ አላረጁም!
እምቢ አላረጁም..."

ሳይንስ አምባ ጎንደር ዩኒቨርሲቲ

ጥቅምት ፳፱፻፺፱ ዓ.ም

ፕሮፌሰር በርናባስ በቁጣ እሳት ፊታቸው ግሞ ወደ ክፍል ሲገቡ፤ ሲያውካኩ የነበሩት ተማሪዎቻቸው ትንፋሻቸው እስኪቆም ረጭ አሉ። ላጥቶጥ ኮምፒተራቸውን ከፍተው ከፕሮጀክተሩ ጋር ከአያያዙት በኋላ የፕሮጀክተሩ ባለ ድብልቅልቅ ቀለም ጨረር አንድ ምስል ግድግዳው ላይ አቸናከረ። በጥቁር መደብ ላይ ግድግዳው ላይ በገግ ያለው የሰውን ልጅ አንጎል የያዘ ምስል ነበር። በዙሪያው የተጠላለፉ የሥርዓተ ነርቭ ክሮች የሸረረት ድር መስለው ተተብትበዋል። ይህን ምስል ግድግዳው ላይ የሚመለከቱት ተማሪዎች ግን ሙሉ ትኩረታቸው ከፕሮፌሰር እንቅስቃሴ ላይ ነው።

ፕሮፌሰሩ ቁጣቸው ከልክ ማለፉ ያስታውቃል። ራስ ቅላቸው ላይ አንድ ጥቁር ፀጉር ለምልክት ባይታይም፤ ጠይሙ የፊታቸው ቆዳ ግን ባለመጨመታተሩ የአምሳ አመት ጎልማሳ እንጂ የሰባ ዘጠኝ አመት አዛውንት አያስመስላቸውም። ብዙ የህይወት ዘመናቸውን በጀርመን ሀገር ፈጅተው የመጡት እኒህ የህክምና ሊቅ በጎንደር ዩኒቨርሲቲ ውስጥ አነጋጋሪ ሆነው ከርመዋል። በመጀመሪያ የመጡ ሰሞን የስነ አእምሮ ሊቅ ሲባሉ ቢከራርሙም በኋላ ግን በመድኃኒት ቅመማ አንቱ የተባሉ ምሁር መሆናቸው ታወቀ። ቀስ በቀስ እየታወቁ ሲመጡ ደግሞ ከአምስት ኮርሶች በላይ ለማስተማር በቁ። ለሁለተኛ ዓመት የሜዲካል ላቦራቶሪ ተማሪዎች ብቻ ከሶስት በላይ ኮርሶችን ሰጥተዋል። እንደ ልዩ ፍጡር እያሳያቸው የመጣው ጉዳይ ግን አንዱንም ኮርስ ሊያስተምሩ ሲገቡ መጽሀፍም ሆነ ማስታወሻ ይዘው አለመግባታቸው ነው።

"ይህ እንዴት ሊሆን ይችላል? አናቶሚ የተባለውንና የሰውን ልጅ አካላዊ አወቃቀር የሚያስተምረውን ኮርስ በቃላቸው ብቻ አስተማሩን። በዚህ ተገርመን ሳናበቃ ፊዚዮሎጂ የተባለውንና የሰውነትን አሰራር የሚገልፀውን ትምህርት አንድ ነገር ገልጠው ሳያዩ አንዲት ነገር ሳይስቱ አስተማሩን። ይባስ ብለው አሁን ፋርማኮሎጂ የተሰኘውንና እንኳን በቃል

እያነበቡ መናገር የሚያቅተውን ስለ መድሐኒቶችና አጠቃቀማቸው፤ በሰውነት ውስጥ ስለሚያደርጉት ውህደት ሁሉ እንዲት ብጣሽ ወረቀት ላይዙ አስተማሩን። ቆይ አኒህ ሰው ሰው ናቸው?” አስማተኛ ናቸው? ወይስ ምንድን ናቸው? እያለ ከጥጉ ላላቸው ጓደኛው የሚለፈልፈው አድያም አፍንጫው ላይ የማትለይ መነፅሩን እያስተካከለ ሲያንሸካሸክ የሰሙት ፕሮፌሰሩ ሲያፈጡበት ትንፋሹ ቆመ።

ፕሮፌሰር በርናባስ ከነጩ ጋዎናቸው ኪስ የክብሪት ቀፎ መዘዙና እንዲት እንጨት ከውስጥ መዘው የቁጣ ፊታቸውን አስጥተው ቆሙ።

“ይህች የክብሪት እንጨት ትታያችኋለች?”

“አዎ!” ጥቂቶች መለሱ።

“ጭንቅላቷስ ይታያችኋል?” አሉ ፕሮፌሰር የክብሪቷን ቀይ አናት በሁለቱም አይኖቻቸው ሲያዩ ሸንጓራ መስለው።

“ይታየናል።”

“ከእንጨቷና ከጭንቅላቷ የትኛው ይበልጣል?”

“እንጨቷ!” ባንድ ድምጽ መለሱላቸው።

“ተሳስታችኋል” አሉ ፕሮፌሰር ቁጣቸው ይብሉን እየጋለ። “እኔ ጭንቅላቷ እንዴት እንደሚበልጥ አሁን አሳያችኋለሁ” ብለው የክብሪቱን ጫፍ ከቀፎው ማዕዘን ላይ ላጥ አርገው አነደዱት። ድብልቅልቅ ቀለም ያለው ነዲጃ እንጨቷን እየበላ ከጣቶቻቸው ሲደርስ በከሰለው ጭንቅላቷ በኩል ያዟትና ሙሉ እንጨቷን በልቶ እስኪጨርሰው ጠበቁት። በመጨረሻም ከሰላን ካሳዩአቸው በኋላ “አሁንስ የትኛው ይበልጣል?” በሰላቅ ጠየቁቸው።

“ጭንቅላቷ ይበልጣል።”

“አሁን... በትክክል መልሱን መልሳችኋል! የመልሳችሁን ትክክለኛነት ለማረጋገጥ ያህል...” አሉና ሌላ የክብሪት እንጨት መዘዙ። ከጫፍት በኋላ የተማሪዎቻቸውን የፈተና ወረቀት ከጠረጴዛ ላይ አንስተው በእሳት እየያዙት።

“ችግራችሁ ምንድን ነው? እስኪ ንገሩኝ። ከአርባ ጥያቄዎች ውስጥ አስርኛን ጥያቄዎች እንኳ የመለሰ ከመካከላችሁ የለም። ዘጠኙን እንኳ የመለሰልኝ አድያም ብቻ ነው።”

ተማሪዎቻቸው ወደ አድያም እየተመለከቱ በማያቋርጥ ላቅ ያሸካኩ ጀመር። ገሚሶቹ “ጀግባው?!” አሉማ ምናለበት እንኳን ዘጠኝ አርባ ቢያመጣ ይፈረድበታል?!” ማን እንደተናገረ ባይታወቅም ይህም ንግግር ከጫጫታው መሀል ተሰማ። አድያም ባንድ እጁ ፀጉሩን እያፍተለተለ በሌላ እጁ ሁልጊዜም ካፍንጫው ላይ የማይለያትን መነጽሩን እያስተካከለ ነጭ ላብ ዘፈቀው።

“እያላገጣችሁብኝ ነው?” ከግማሽ በላይ የተቃጠለውን ወረቀት በቁጣ አየር ላይ በተነት። ተማሪዎቹ ግር ብለው ተነስተው እየተንገገገገ የሚያርፍባቸውን የወረቀት እሳት እየለቀሙ በግራቸው እየረገጡ በግንባራቸው እንደ ኳስ እየገጩ ያጠፉ ጀመር። አድያም ብቻ አልተነሳም። የአንድ ወረቀት እሳት እየተንገገገገ ከተጨባረረ ፀጉሩ ላይ አርፎ ቢያቀረናውም በቁጭትና በንዴት ከንፈሩን እየጨረገደ ተቀመጠ። ከጥጉ የተቀመጠቸው ሜላት አሳቱን ከራሱ ላይ ባታጠፋለት ኑሮ እስከ እግሩ ቢያነደው እንኳ ላያጠፋው የወሰነ ይመስላል።

“ባለጌ!” አላት ሜላትን በንዴት እየተመለከታት። “አዛኝ ለመምሰል ነው? ወይስ የበለጠ እየሾፍሽብኝ? የዚህ ሁሉ መጥፎ ነገር ፈጣሪ አንቺ እያደለሽምና ነው? ነገሩ ጥፋቱ የእኔ ነው። ላንቺ ልቤን መስጠቴ...”

“አድያም በእውነት ይህንን አስቤ አይደለም። በአርግጥ ለእንዲት የልብ ጓደኛዬ ብቻ ነበር ስለመነጽርህ ምስጢር የነገርኳት። በነጋታው በግቢው ሁሉ የመነጽሩን ታሪክ ነዛቸው። ይህ ሁኔታ ይፈጠራል ብዬ አላሰብኩም ነበር አድዬ። በናትህ እንደዚህ በክፉ ዓይንህ አትየኝ። አዝናብሁ አድዬ። የልብ ጓደኛ የሚባል ነገር በዚህ ዘመን እንደሌለ ባለማወቁ ነው። አድያምዬ የኔ ቆንጆ...”

“ዝም በይ! ቅቤ አንጓቸ! እሱን ድድሽን ያለ ጥርስ ሳላስቀረው አፍሽን ዝጊ።” አድያም መነጽሩን በንዴት አስትንፋስ ከተወጠረው አፍንጫው ላይ እያስተካከለ እሳት በለበሱ ዓይኖቹ ተመለከታት።

“ዝም አትሉም ደግሞ?” አሉ ፕሮፌሰር በርናባስ ቁጥራቸውና ጨካኝነታቸው የማይመጣጠነውን ተማሪዎቻቸውን ከጥግ ጥግ እየቃኙ።
“ሁላችሁም ተቀመጡ”

ክፍሉ በህጥታ ተዋጠ።

“አሁን የሳቃችሁበትን ምክንያት ንገሩኝ።”

የሚናገር ጠፋ። ከብዙ የፀጥታ ጊዜ በኋላ የሚመልስላቸው ሲጠፋ

“አድያም!” አሉ ከኋላ ወንበር ወደ ተቀመጠው አድያም በፍጥነት እየተራመዱ። “ለምድን ነው ባንተ ላይ የሳቁት?”

አድያም ተንተባተበ። “እ...”

“ግዴለም ስወጣ ቢሮ እንድትጠብቁኝ።”

ረጅም ደቂቃዎችን ክፍሉ ውስጥ አቀርቅረው ከተንጎራደዱ በኋላ “የመጀመሪያ የፈተና መልሳችሁ በመቃጠሉ እንኳን ደስ አላችሁ” አሉ ወደ ተማሪዎቻቸው የጎንዮሽ እያዩ።

“እንኳን አብሮ ደስ አለን።” አለች ሜላት ሁሉም አብረው እንዲህ የሚሉ መስሏት። “አህ! ምን ይዘጋችኋል?” ትንሽ ሀፍረት ቆንጠጥ አረጋት።

“እናንተን ለማስተማር በዚህ እድሜዬ ወደ ሀገሪ የመጣሁበት ምክንያት ደመወዝ ለመልቀም እንዳይመስላችሁ። በነበርኩበት ሀገር ውስጥ በወራት ውስጥ የሚከፈለኝን እዚህ አንድ ዓመት ሙሉ ሰርቼ አላገኘውም። በአውሮጳ አስፋልቶች ላይ ዘመናዊ አውቶምቢል እያሽከረከርኩ፣ በከበሩ ድንጋዮች ባማሩ ቪላዎች ውስጥ ባማሩ የፐርሽያ ምንጣፎች ላይ እየተራመድኩ...ይህ ሁሉ የእኔነት ስሜት ስለማይሰጠኝ ብቻ አይደለም። ያስመጣኝ ምን እንደሆነ የሚገባችሁ ይመስለኛል። ሳስተምራችሁ የገባችሁ ይመስል ራሳችሁን በአዎንታ እየነቀነቃችሁ አታለላችሁኝ። እስኪ ሁላችሁም በአዎንታ አወዛውዙት?”

ሁሉም ራሳቸውን በአዎንታ አወዛወዙ።

“እስቲ አሁን ደግሞ በአሉታ ነቅንቁት?”

ሁሉም በአሉታ ግራና ቀኝ እስኪያዙራቸው ነቀነቁት።

“እንደሱ! ከአሁን በኋላ ያልገባችሁ ነገር ሲኖር አልገባንም ማለት ይልመድባችሁ። አልገባኝም ማለት ውርደት አይደለም። እዚህ ግድግዳ ላይ የምታዩት የሰው ልጅ ውቅረ አእምሮ ይታያችኋል?”

“በደንብ ተመልከቱት።...ኮርሱን እንደገና በሚቀጥሉት ክፍለ ጊዜያት እከልስላችሁና እንደገና ትፈተናላችሁ።” የወደሩትን ኮምፒውተርና ፕሮጀክተር ነቃቅለው ይዘውት ሲወጡ ተማሪዎቻቸው አፋቸውን ከፍተው በዓይኖቻቸው ሸፏቸው።

፯

ጥቅምት ፻፱፻፺፱

ቄስ ፌጦ ጥንታዊውን የፋሲል ቤተ መንግሥት ወደግራ ትቶ ሽቅብ ወደፒያላ ይጣደፍ ይዟል። ምሽቱ እየገፋ በመሄዱ ከሰካራዎችና ባጋጣሚ ከመሸባቸው ሰዎች በቀር በዋናው አውራ ጎዳና ላይ የሚንቀሳቀስ የለም። ከፋሲል ግንብ በታች ከሚያልፈው አውራ ጎዳና ዳርቻ ካሉት አዝማሪ ቤቶች ከሚወጣው የክበርና የመሰንቆ ድምጽ የአረማመዱን ምት እያስተካከለ ሲራመድ ቆይቶ፤ በሃፍረት ተሸማቆ ቆመ። ትዝ ሲለው፤ አረማመዱ ወደ እስክስታ ተቀይሮ ነበር።

የመንገዱ መብራቶች ጠፍተው ስለነበር አረማመዱን ሰዎች እንዳላዩበት ሲያስብ የልብ ልብ ተሰማው። ሽቅብ ወደ ገነት ተራራ ሲመለከት የጎሐ ሆቴል ሰማይ ላይ የሚበር አውሮፕላን መስሎ ታየው። የመስቀል አደባባዩን ጎዳና ከጨረሰ በኋላ ኢትዮጵያ ሆቴልን ወደ ግራው ትቶ እንዲታጠፈ የምሽት ቤቶች መዘቃ እየቀረበው መጣ ወደ ናይል ሆቴል አቅጣጫ ሲዳረስ።

በዚህ ጎዳና የኒኮን ቀይ መኪና ስትከተለው ማየት ቢፈልግም ኒኮ ምን እንደነካት ሳይታወቅ ልትመጣ አልቻለችም። በብስጭት በመንገዱ ጥግ ወደተዘጉት ሱቆች ግድግዳ ተጠግቶ ከቆመ በኋላ ግራና ቀኙን ተመልሰዘተ። የሚያየው ሰው እንደሌለ ካረጋገጠ በኋላ ራሱ ላይ የማትለየውን ቆቡን የብርሃን ፍጥነት በሚያህል ፍጥነት ላፍ አርጎ ከሱሪው ኪስ ሊክት ሲል አምልጣ እግሩ ሥር ወደቀችበት። “ምድረ ፋይድ ያውርድሽ” ሲል ተራገመ አፈር የቃመችውን ቀይ ቆቡን አራግፎ ወደ ኪሱ እየጎደጎዳት። ወዲያው ከላይ ደርቦት የነበረውን ጥቁር ቀሚስ አውልቆ ከግራ ኪሱ በመዘዛት ጥቁር ላስቲክ ከተተው። ከቆቡና ከጥቁር ቀሚሱ ስር የለበሰው ዘመናዊ ሙሉ ጅንስ የአራዳ ልጅ እንዳስመለለው ከተረዳ በኋላ ከላይ ጣል አርጓት የነበረችውን ሻሽ ኩታም ወደ ላስቲኩ ሆድ ሻጣትና ፈገግ አለ። “በቀን ያሰራችሁት ቢያንስ በማታ ሰንሰለቱ ይውለቅለት። በብርሃን ያሰራችሁት በጨለማ የተፈታ ይሁን ይላል የቄስ ፌጦ መጽሐፍ! አይልም?” ሲል ራሱን ጠይቆ ራሱ መለሰው። “ይላል!”

ከቀኝ የጅንስ ሱሪው ያወጣትን ግራጫ ኮፍያ ደፍቶ እስከ ቅንድቡ ጎተታት።

የመሸበት መንገደኛ መስሎ ወደ አንድ ፎቅ ውስጥ ከሚንጫጩት ጭፈራ ቤቶች ወደ አንዱ ዘሎ ከገባ በኋላ በፍጥነት ወደ ሂሳብ ተቀባይዋ ቀርቦ “ይቅርታ የኔ ውድ ይህችን እቃ ታስቀምጭልኝ?” አላት። “ትንሽ ዘና ማለት ሳያስፈልገኝ አልቀረም።”

“ምን ችግር!” ግማሽ ፈገግታ እያላየች ተቀበለችው።

ጨለማለም ወዳለው ጥግ ሂዶ ጠርሙሱን አንቆ ተቀመጠ። ቢራውን ወደ ብርጭቆው ለመቅዳት እንኳ ጊዜ አላገኘም፤ ወፍራሚ አስተናጋጅ ሌላ ቢራ ይዛ ከተፍ አለች። ይህንም ከለጋው በኋላ ዓይኑን ጨፍኖ የእርካታ ስሜቱን አዳመጠው። ዓይኑን መልሶ ከፍቶ በዳንስ ወለሉ ላይ የሚደነክሩትን ውርጋጦች፤ ከየጥጋጥጉ የተወሸቁ ጎልማሶችን፤ ጭን ላይ ቁብ ያሉ ቤቶችን፤ የተከመሩ ባዶ ጠርሙሶችን ሁሉ ተራ በተራ ይቃኝ ዝመር።

* * *

ኒኮና ፕሮፌሰር ብሬመን በቀን ከጀመሩት ላጥቶፕ ኮምፒተር ላይ እንዳፈጠጡ ናቸው። ፕሮፌሰር ብሬመን ኢትዮጵያ ውስጥ ለአሥራ አምስት አመታት ሙሉ በየስርጓጉጡ ሲያስሉት የኖሩትን ምስጢር ጅራት በመጨበጣቸው በመፍነክነክ ላይ ናቸው። አብረቅራቂው መጋረጃ እጅግ ጥንታዊ፤ እጅግ ውስብስብ፤ እጅግ ረቂቅ የሆነውን የደብረ ብርሃን ስላሴን ቤተ መቅደስ ዉስጣዊ ክፍል በላዩ ላይ በተተከሉት ፈርጥ የሚመስሉ ካሜራዎች እየቀረፀ፤ ከፎገራ ሆቴል በሥተምስራቅ በኩል ወደሚገኘውና ማንም ወደማይደርስበት ቤታቸው በማስተላለፍ ላይ ነው።

በቤተ መቅደሱ ውስጥ የሚደረጉት እንቅስቃሴዎች በሙሉ ወደ ላጥቶፕ ስክሪናቸው በመቀጠል ላይ ቢሆኑም የእስክዛሬዎቹ ተደጋጋሚዎች ከመሆናቸውም ባሻገር የሚፈልጉትን ነገር ሊያቀብሏቸው አልቻሉም ነበር። ሰሞኑን ጅርመን ውስጥ ከሚገኘውና በርላቸው ከሚንቀሳቀሰው የምርምር ተቋም ከመመለሳቸው በፊት ለስታፍ አባላቶቻቸው ከጉራ የማይተናነስ ንግግር ማድረጋቸው ትዝ ሲላቸው፤ አሁን በእርግጥም

እየተሳካላቸው እንደሆነ ገምተዋል። በላፕቶፑ እስከሪን ላይ የመጣው ምስል ያረጋገጠላቸው ይህንን ነው።

የቤተ መቅደሱ መቅረዝ ላይ ሻማዎች ሲንበገቡት የሚያሳይ ምስል ነበር ምስሉ። ከመንበሩ በስተቀኝ በኩል አንድ ሽማግሌ ቂስ መጥተው የቤተ መቅደሱን ድርብርብ ምንጣፎች ወደጎን ጠቅልለው ከሥር ያሉትን ስጋጆችም ከገለጧቸው በኋላ፤ ከረጅሙ ቀሚላቸው ውስጥ መክፈቻ አወጡና ወደ ወለሉ ተጎነበሱ። በማስተጠልም ከወለሉ ሥር ያለውን አባራ በመዳፋቸው ጠረግ ጠረግ አርገው ካገኙት የብረት ጉጥ ውስጥ የላይኛውን የቁልፉን ኮከብ ቀዳዳ አስገብተው ስምንት ጊዜ አሽከረከሩት። ወደኋላ አፈግፍገው ጥቂት ደቂቃዎች ከቆሙ በኋላ ከቤተ መቅደሱ ወለል መሃል ትልቅ የብረት ሳጥን ወጥቶ ቆመ።

ከቆመው የብረት ሳጥን ላይም ሌላኛውን የቁልፉን ኮከብ በስምንቱ ጉጦቹ አስገብተው ሲያሽከረከሩት ተበረገደ። ቂሱ ወደ ብረቱ ሳጥን ከገቡ በኋላ የሳጥኑ በር ተዘጋ። ለጥቂት ደቂቃዎች ቆይታ በኋላ ወደ ወለሉ ውስጥ ይሟቸው ሰጠመ።

በዚህ ጊዜ ኒኮና ፕሮፌሰር ብሬመን የወይን ብርጭቆአቸውን አንስተው ከደስታ በዘለለ ከአብደት ለጥቂት ባነሰ የፌሽታ ስሜት አጋጩት።

* * *

“እንዳምራ! ሆ እንዳምራ! ከንፍ አውጥቼ ልብረራ ከንፍ አውጥቼ ልብረራ...”

ፌጦን የአለማየሁ እሸቱ ሙዚቃ ያቅበጠብጠው ይሂል። በሰው የተጨናነቀው የዳንስ ወለል እጁን ባይኮደኩደው ኑሮ ሁለት እጆቹን እንዳምራ ዘርግቶ ሊደንስ ሀሳብ ነበረው።

ወደ መቀመጫው ተመልሶ ቢራውን እየተጎነጨ ዓይኑን ጨፍኖ የቤቱን ውስጥ ሽታ በጥልቀት ማገው።

የሴቶች ሽቶና ዶዶራንት ከብብታቸው ጠረን ጋር ተደባልቆ ወደ አፍንጫው ሊደርስ “ይሄ ነው!” አለ ዓይኑን እንደጨፈነ። “እዚህ ቤት ያስመጣኝ ይሄ ነው። ሽቶና ዶዶራንት ከብብት ጠረን ጋር ተደባልቆ፤ ከዚህ ቤት በቀር የትም ሊሸተኝ አይችልም። ቂቂቂ...” ሳቁን ጨርሶ

ዓይኑን ሲገልጥ ከፊት ለፊቱ ካለው ነፃ ወንበር ላይ ኒኮን ተቀምጣ አገኛት።

“ምንድን ነው እንዲህ የሚያስቅህ?” አለችው ኒኮ። “ስለመዘግየቱ ይቅርታ መጠየቅ ይኖርብኝ ይሆን?”

“ይቅርታ መጠየቅ ብቻ አይደለም የሚያስፈለግሽ። ንስሐ ብትገቢ እንኳ ለዚህ ኃጢአትሽ ሥርዬት አይኖረውም።”

“ይፍቱኝ አባቴ ይፍቱኝ።”

“አልፈታሽም።”

“እሽ ያግቡኝ”

“እውነት አትቅልጂ ከልቤ ነው የተቀየምኩሽ። እስኪ እስቢ! ቆቤን ሳወልቅ ሰው ቢያየኝስ? ቀሚሴን አውልቄ በዛች ጥቁር ሳስቲክ ስከት ምን ያህል እንቀጠቀጥ እንደነበር ብታውቂ...” ትንፋሹ ቢያጥርበት ጊዜ ቢራውን አንስቶ ሽገው አደረገው።...በረጅሙ ከተነፈሰ በኋላ ወደ ጅንስ ጃኬቱ ኪስ እጁን ልኮ አንዲት ወገቧ የጎበጠች ሲጃራ ከመለኮሻ ጋር አወጣ። እንደጎበጠች በወፍራም ከንፈሮቹ አጣበቃትና ጫፏን እያያዛት። ሁለቱ ካባላት በኋላ ወደኒኮ ተመለከተ። ሁለቱም ለተሰጣቸው ተልእኮ እኩል ጥቅማ ጥቅም እንዳላቸው ሲያስብ የእሱ ልፋት የባሰ መስሎ ሲሰማው ኒኮ ተገቢውን ሥራ ከሰራች በኋላ ዞር ሊያደርጋት በልቡ አሰላሰለ። ቢሆንም ከእሷ ጋር መስራቱን ሳይወደው አልቀረም። በተለይ ደግሞ እስከአሁን ስትግደረደርበት የባጀችበት ሴትነቷ አስጎምጅቶታል። እንደውም የናቀችው ሁሉ መስሎ ተሰምቶታል። የኒኮ ቁንጅና ብቻውን አይደለም። እጅግ ተጠራጣሪ፤ እጅግ ፈጣን፤ እጅግ አረመኔ፤ ያስበችውን ከማድረግ ስንዝር ያህል ወደኋላ የማትልና ደፋር መሆንዋን ያውቃል። ካይሮ ውስጥ ጉሮሮ ስትበጥስ፤ እስከንድርያ ውስጥ ብርቱ ከንድ ስትመመዝዝ አብሮ ነበር። ተራራውን ፍለጋ በያንዳንዱ የኢትዮጵያ ጋራና ሽለቆ ሲማስኑም ጥንካሬና ድፍረቷን ተገንዝቧል።

አባቷ ባህር ዳር አንቱ የተባለ ነጋዴ ነው። ኢትዮጵያ ውስጥ እንዲቀመጥ ከተደረገ ብዙ ዘመናት በማለፋቸው ኢትዮጲያዊ እንጂ ግብፃዊ ነው ቢባል ማንም ሊያምን አይችልም። ሰውዬው አደገኛ የግብፅ

ሰላይ መሆኑን ሳይገባው በማወቁ ሥራውን ሲጨርስ ልታስወግደው ሁሉ እንደምትችል አላጣውም። ኢትዮጵያ ውስጥ አማርኛ አቀላጥፋ ስትናገር፣ ግብፅ ውስጥ አረብኛውን ስትቀደው ሲሰማ በአቅምም በክህሎትም እንደማይመጣጡ ተረድቶታል። በዛ ላይ በግብፅ ብሄራዊ ደህንነት ውስጥ የአፋኝ ክፍል አባል እንደሆነች ጠርጥሯል። ኢትዮጵያ ውስጥ በአባቷና በፕሮፌሰር ብሬመን አቀነባባሪነት በጎንደር ዩኒቨርሲቲ የህክምና ፋካልቲ ውስጥ በሽፋን ለመቀጠር የፈጀባት እጅግ አጭር ጊዜ ነው። ኒኮ ጠይቃ ያጣችውን፣ ሩጦ ያመለጣትን ነገር አያስታውስም። ይህን ሁሉ እያሰላሰለ ንባጣዋን ሲጻራ አገባደዳት።

“ቀድመሽኝ የመጣሽ መስሎኝ እንጂ ከጋላዬ እንደነበርሽ ባውቅ ኑሮ ይህን ሁሉ ስቃይ አላይም ነበር። በመሠረቱ እንደዚህ አይነት ቅብጠት እዚህ ከተማ ውስጥ ሁለተኛ አይለመደኝም። በሳምንት ሁለት ቀናት ባህር ዳር ሄጄ እዝናናለሁ ብዬ አቅድ እያወጣሁ ነው። በሁለት ሳምንት አንድ ጊዜ ደግሞ አዲስ አበባ እየሄድኩ እስኪወጣልኝ እጨፍራለሁ።”

“አዎ እዚህ ከተማ ውስጥ መቅበጥ ቢቀርብህ ሳይሻል አይቀርም፤ የመጣንበትን መርሳት የለብህም።”

“ኒኮ... መጠጡን ብዙ ፈልጌው እንዳይመስልሽ፤ መጠጡን ወዳንቺ ቤት ጎራ ብዬ መጎነጨት እችል ነበር። ውስጤን ሳዳምጠው ወደ ምሽት ቤቶች የሚያስመጣኝ መጠጥ ብቻ አይደለም። የሴቶች ሽቶ ብቻም አይደለም፤ የሴቶችን ሽቶ እየገዛሁ ማሸተት እችል ነበር። ምን መሰለሽ? የብዙ አርቃን ሴቶች ጎሳ ሲደመር ሽቶአቸው፤ ሲደመር የብብታቸው ጠረን፤ ሲባዛ የእነሱ በእኔ ጥግ ማለፍ፤ አሁንም ሲባዛ የእነሱ በእኔ ጭን ላይ መቀመጥ፤ ሲካፈል ለሁለንተናዬ፤ አኩል ይሆናል ፍስሐ። ሁለተናዬ ስልሽ ምን መሠለሽ? ባንድ በኩል የሚሸማቀቀው እኔነቴ፤ በፍርሃት የተሸበበው ማንነቴ በአዩኝ አላዩኝ መዟዟር እንቅጥቅጥ ውስጤ ሲርድ፤ በሌላ በኩል በዚህ ፍርሃት ውስጥ በሚገኝ አስደሳች የፍስሐ ቃርሚያ መሀል የሚልቀመቀመው ሁለንተናዬ ማለቴ ነው። ከዚህም በላይ የኢቲክስ ጭንብሉን ካወለቀ ሰው ጋር እንስሳዊ ባህሪውን በመካፈል የሚገኘው ደስታ ቀላል አይደለም።”

“ትገርማለህ ብቻ።”

ኒኮ የቂስ ፌጦን ወሬ እያዳመጠች ዓይኖቿን በሰው በተጨናነቀው የዳንስ ወለል ላይ ስታሽከረከራቸው፤ ከወዲያ ጥግ ወንበር ይዞ የተቀመጠ ወጣት ስታይ ክው አለች። በቀን በሌሊት መነፅር ከዓይኖቹ ላይ ማይለየው ተማሪዋ ነው-አድያም። ክፉኛ ቆዝሞ እንደተቀመጠ ተረዳች። ከጥጉ የተቀመጠች ሴት ካለመኖሩዋም ሌላ ብዙ ከመጠጣቱ ይሁን እንጂ በእጁ የጨበጠውን ቢራ ጠርመሶ እንኳ ሊለቀው ያሰበ ይመስል በቅጡ አልያዘውም።

“ታየዋለህ?” አለች ኒኮ ቂስ ፌጦን ጎሽም አድርጋ ወደ አድያም እየጠቀመችው። “ባለመነጽሩ ያልኩህ እሱን ነው። የመነፅሩ ምስጢር ከተሰማበት ወዲህ ሰው አላስጠጋ ብሏል። ያስወራችበት አንዲት ወጣት ሴት ተማሪ በመሆንዋ በተለይ ሴቶችን አያስቀርብም። እኔ እንጂለት ከዩኒቨርሲቲ ሳይባረር አይቀርም። ባለፈው የእኔን ኮርስ ተፈትኖ ከስልሳ ጥያቄዎች ውስጥ አስራ አንድ ብቻ ነው የመለሰው። ወደ ቢሮዬ ጠራሁትና ምን ነክቶት እንደሆነ ብጠይቀው ‘ምንም’ ብቻ ነበር መልሱ። ወዲያው ባዶ መልስ መስጫ ወረቀትና ትክክለኛውን መልስ ሰጠሁት። ብዙም ደስተኛ ሳይሆን መልሱን በመልስ መስጫ ወረቀቱ ላይ እንዳስፈረልኝ አረምኩና ‘ኢ’ ሰጠሁት። ብዙ በመጎዳቱ ፈገግ እንኳ ማለት አልቻለም። ከንፈሮቹን ሽርመም አርጎ ተመለከተኝ።”

“ዋነኛ ችግሩ ምንድን ነው?” ቂስ ፌጦ አድያምን የጎንዮሽ ተመልክቶ ጠየቃት።

“ችግሩ የሚጀምረው ከቱንጅናው ነው። ቆንጆ ነው። ስሰማ እሱ ጠይቋት እምቢ ማለት የቻለች ሴት የለችም። ዩኒቨርሲቲ ግቢ ውስጥ ለእሱ ጭኗን ያልከፈተች ከበታቹ ሆና እሱን ሽቅብ ያልተመለከተች፤ ወገኑን በሁለት እግሯ ቋጥራ አንገቱን በሁለት እጆቿ ጠምጥማ በሐሴት ያሳቃስተች፤ ዓይኖቿን አይታ ያልፈዘዘች፤ ከንፈሩን ነክሳ ያልደነዘዘች ሴት ለመወራረጃ አትገኝም። ብዙ ጊዜውን ከሴቶች ጋር ሳያባክነው አልቀረም። ከዚህም ሌላ አንዲት ቀለብላባ ተማሪ የመነፅሩን ምስጢር ለሁሉም ነዛችበት። ይህ ምስጢር በተሰማ በማግስቱ ‘ጀዝባው’ የሚል ቅፅል ስም ወጣለት። በተአምር አድያም ብሎ የሚጠራው ተማሪ አታገኝም። ሁሉም ‘ጀዝባው’ ይለው ጀምሯል። አልፎ ሲሄድ እየተደበቁ ‘ጀዝባውና መነፅሩ’ ብለው ይለክፉታል። ዝም ብሎ ሲያልፍ ‘ጀዝቢቲ’ ይሉታል።”

ኒኮ ከንፈሯን ጠበቅ አርጋ ከመጠጠች በኋላ “የኔ ቆንጆ! ሲያሳዝን? በእኔ ኮርሰማ የመጣው ቢመጣ አልጥለውም። በቀጣይ የምሰጣቸውን ኮርሰም ኔ” ነው የምሰጠው።

ፌጦ ቅናትና አልኮል ገፍትሮ ባወጣው ሰሜቱ ምፀት አከል ሳቁን ለቆ “ኒኮ...አሁን በተናገርሽው አረፍተ ነገር ውስጥ ሁለት አበይት ስህተቶች አሉ።”

“አንደኛ?” ስትል ጠየቀችው ኒኮ የመጣላትን ቢራ ወደ ብርጭቆው አየቀዳች።

“አንደኛ የኔ ቆንጆ የሚለው ሲሆን የኔ የሚለው ቅፅል በግል ይዞታ ሥር ያለን ንብረት የሚያመለክት ሲሆን በሽያጭ፣ በውስት ወይም በውርስ ለሌላ የሚዛወርን ሀብት ያመለክታል። ሌላው ‘ሲያሳዝን’ ያልሸው ሲሆን ብዙዎች በሚገደሉባት፣ ብዙዎች ያለ ፍርድ በሚታሰሩባት፣ ብዙዎች በሚደነቁሩባት ምስራቅ አፍሪካ ውስጥ ቀን ትምህርት ቤት ሞልኩ ብሎ ማታ መሸታ ቤት ለሚያንዛርጥ ጎረምሳ ማዘንሽ በራሱ ያሳዝናል።”

ኒኮ ሳቁን ለቃ ዝም አለችው።

“ስለዚህ ደደብ ተማሪ ይህን ያህል በእኔ ፊት ማውራትሽ ተገቢ ነው? ለምሽቱስ ይመጥናል?” ቁስ ፌጦ በሽቆ ጠየቃት።

“ፌ...ምን መሰለህ? ይህ ልጅ ከዚህ ዩኒቨርሲቲ እንዲባረር አልፈልግም።”

“ምነው አንቺንም ፍቅር አስያዘሽ?”

“አትጨማለቅ አሁን። ከፕሮፌሰር በርናባስ ጋር በተደጋጋሚ አይቼዋለሁ። ፕሮፌሰሩ ደግሞ እኛ አጥብቀን ከምንፈልጋቸው ሰውዬ ዘንድ ይዘውት እንደሚሄዱ ሰምቻለሁ። ብልኮ ሰፈር ውስጥ ካለ አንድ አዝማሪ ቤት ደጋግመው ሲገቡ አይቻለሁ። ይህ ልጅ፣ ሽማግሌውና ፕሮፌሰሩ የሚያወሩትን እንዲያወራልኝ ልቀርበው አስቤአለሁ። በዚህ አጋጣሚ ሽማግሌው ደጋጎን ለመያዝ እንችላለን። አይመስልህም?”

“ጥሩ አጋጣሚ ይመስላል። ነገር ግን ልጅ አንቺንም ሳያማልልሽ አልቀረም። አኳኋንሽ አላማረኝም።” ቁስ ፌጦን ቅናት ሽው ሲያረገው ተሰማው። “ሽማግሌው ደጋጎን የሚጠብቃቸው ማርዬዋቆ ማርዬ የተባለ

አደገኛ ሰው ነው። ያለ ማርዬ ፈቃድ አባባ ደጋጎን ማነጋገር አይቻልም። ማርዬ ደግሞ በተላሉ የምትቀርቡው አይነት ሰው አይደለም። የሽማግሌው ደጋጎ ቆለጥ በልዩና በዓለም ላይ ውድ በሆነ ማዕድን የተሞላ ነው ተብሎ ከተወራባቸው ወዲህ ማርዬ ጥበቃውን አጠናክሯል። አይተሽ ከሆነ ይህ ወሬ ከተወራባቸው ወዲህ ከኋላቸው ማርዬ አይጠፋም። ጎንደራ በሙሉ የሚያወራው ስለ ግዙፉና በማዕድን ስለተሞላው የሽማግሌው ቆለጥ ነው። ባላገሩ ሳይቀር በየጠላ ቤቱ የሚያወራው ይህንን ነው። ‘አንድ እውቅ ዶክተር ያባባ ደጋጎ ቆለጥ በልዩና ውድ በሆነ ማዕድን መሞላቱን አረጋገጠኮ ጃል!’ ይላል አንዱ ጠላውን እየላፈ። ሌላኛው ደግሞ ‘እሱንም ሰምቻለሁ። ግን እንዴው ቢሸጥ ስንት ያወጣ ይሆን? ይላል። አንዱ ቀበል አርጎ አንድ ነጥብ ሁለት ሚሊዮን ብር ያወጣል ተብሏል። ውስጥ አዋቂዎች እንደሚሉት ግን ሽማግሌው አንዳ ቆለጥ በመሆናቸው ሙሉ የቆለጣቸው ከረጢት የትንሿን ኃይላንድ ፕላስቲክ ስለሚያክል የፈሳሽ ልክ ግማሽ ሊትር ይሆናል። የተገኘላቸውን ማዕድን ጀርመናዊው ዶክተር ፕሮፌሰር ብሬመን እንደገመተው እስከ አምስት ሚሊዮን ብር ያወጣል አሉ’ ይላል። ይህ ወሬ ሲወራ...’ አለ ቁስ ፌጦ በስላቅ መልክ ፈገግ ብሎ። “ይህ ወሬ ሲወራ በሁለቱም ጆሮዎቼ ሰምቻለሁ። ሽማግሌው ደጋጎን በርግጥ ድሮ ልጅ ሆኜ ሳውቃቸው ጀምረው ሱሪ ታጥቀው አያውቁም። ረጅም ቀሚስ ለብሰው ከላይ ጋቢ ደርበው ነው መላ ጎንደር የሚያውቃቸው። አንድም ቀን አባባ ደጋጎ ሱሪ ታጥቀው አያውቁም። ይህ ወሬ ሲወራባቸው ስለማ ለስክታት ነው እግሬን አንስቼ የሳኩት። ይህ ህዝብ ደግሞ ይህን ወሬ በተላሉ ቢያምን አይደንቀኝም። ምክንያቱም ከበሬ ሐሞት ከረጢት ውስጥ ወርቅ ይገኛል ይሸጣል ሲባል ሲሰማ ኖሯል። እዚህ ሀገር ውስጥ በሬ ለፍራዳ የሚሸጥ ሰው ከሚፈራረምባቸውና በውሉ ላይ ከሚያስፍሩት ጉዳዮች አንዱ በፍራዳው የሀሞት ከረጢት ውስጥ ወርቅ ቢገኝ ሽጠን እኩል እንካፈላለን የሚል ነው። ይህን ሲሰማ የኖረ ህዝብ ያባባ ደጋጎ ቆለጥ በልዩ ማዕድን የተሞላ ነው ሲባል ሰምቶ ቢያምን አይገርመኝም። ዶክተር ብሬመን ግን አብድ ነው! እብድ!”

ቁስ ፌጦ ረጅም ሳቁን ለቆ በቢራው አወራረደው።

“ምን ያድርግ ብለህ ነው?” አለች ኒኮ በሳቅ እያዝነችው።

“እዚህ አገር ከአሥራ አምስት አመታት በላይ ጥናቱን ሲያካሂድ እንደ አባባ ደጋጎ የተፈታተነው ሰው የለም። ስለ ገናገሮች ይንገሩኝ ብሎ ቢለምናቸው እምቢ አሉ። ስለዛፉ ምስጢር ሲለምናቸው ቢኖርም ሊነግሩት አልቻሉም። ፕሮፌሰር ብሬመን እንደሚለው ምስጢራዊዉ ዛፍ የነበረበት ቦታ አሁን አባባ ደጋጎ ከሚኖሩበት ግቢ ውስጥ ነበር። ቦታው ሲወርድ ሲዋረድ መጥቶ በአፄ ኃይለ ስላሴ ጊዜ ለአንድ አርበኛ ተሰጥቶ ነበር። ከዛ ወዲህ ዛፉ የት እንደሚገኝ አይታወቅም። ከቦታው የለም። ፍሬውም አልተገኘም። ፕሮፌሰር ብሬመን እንደሚጠረጠረው ግን ዛፉን እዚህ ቆርጠው ካጠፉት በኋላ ፍሬውን ወስደው ሌላ ቦታ በሰፊው አራብተውታል። የዛፉ ምስጢርና ጥቅምም በዛ ግዙፍ መጽሀፋቸው ላይ ተፅፎ ይገኛል አሉ። እኔ እንደውም ጥቂት ፍሬዎቹን በብራናው ገፅ ላይ ተጣብቀው ተቀምጠዋል አሉ! ምን ታደርገዋለህ? ሽማግሌው የዋዛ አይደሉም። እንዲነግሩት ሁሉንም ዓይነት ሙከራ አድርጎ ነበር። በመጨረሻ በብስጭት ሰክሮ ነው የቆለጣቸውን ምስጢር ያወጣባቸው። አፕራሲዮኑን በነፃ ልስራልዎት ሁላ ብሏቸው ነበር። እሳቸው ግን ሳቁበት።”

“እና ይህ ልጅ ከእሳቸው ጋር መቀራረብ ጀምሯል ነው የምትይኝ?” ቄስ ፌጦ አሁንም ወደ አድያም በአርባ አምስት ዲግሪ አይቶ ጠየቃት።

“በደንብ!”

አድያም በዳንስ ወለሉ ላይ ቦግ ልም የሚለው ባለቀለም ብርሃን ከሙዚቃው ምት ጋር የሚረግጡ ጫማዎችን እያየ ቀስ በቀስ ቀና አለ። የዳንስ ወለሉ ላይ የሚወረገረጉት ሴተኛ አዳሪዎችን አንድ ባንድ ያይ ጀመር። ወደሉ ይበልጥ የቀረበችው ሴት ቦርጫ ከሹልነቱ የተነሳ ላመል ታህል የለበሰችትን ልብስ አስከ ደረቷ ሽብሽቧታል። አስከ ፅንፈ ዓለም የተቀሰረው ቦርጫን ሲያይ መወለድ የደበረው የስምንት ዓመት ልጅ ሆኗ ውስጥ እግሩን ዘርግቶ የተኛባት መስላ ታየችው። ከዚችኛዋ ላይ ዓይኖቹን ነቅሎ ወደዛ የዞረችይቷን ሴት ሲያይ ሳይፈልገው ሳቁ መጣበት። በዚህ ጊዜ አንድ የዶርም ባደኛው ሰላወጣት ሴተኛ አዳሪ የተረከለት ታወሰው።

“አድያም በናትህ መነፅርክን አውልቅና እያየኸኝ አድምጠኝ። ይህ በጣም የሚያስቅ ነገር ነው።” ነበር ያለው ሲጀምር። አድያም ታዋቂ መነፅሩን

በፈገግታ አውልቆ ያዳምጠው ጀመር። የወሬ ባልትና ባለሙያ ሲሉ የሚጠሩት ይህ ሰው ነገሮችን በራሱ መንገድ ሲያነፃፅር ያስቃቸዋል፤ ‘ዝንብ የሚያህል አውሮፕላን፣ ተራራ የሚያህል ዳቦ፣ ሶፋ የመሰለች ቆንጆ፣ አይቼ መጣሁ።’ እያለ ማነፃፀር ልማዱ ነው፤ አይጠነቀቅም። አድያም ለመሳቅ ራሱን አዘጋጅቶ ነበር ጆሮውን የሰጠው።

“ጉብሯ ጅቡቲን፣ ከንፈሯ ኤርትራን ያክላል።” አለ የወሬ ባልትና ባለሙያ እያለ የሚጠራው ባደኛው። “አድያም ውሽቱን እንዳይመስልህ። ወይም ወሬ እያሰማመርኩ እንዳይመስልህ። አዎ። በደንብ እያስታወስኩ ልንገርህ። መቀመጫዎ ምን እንደሚያህል ብታይ ተቀባይ... አንድ ቀን ወስጄ ካላሳየሁህ የምታምነኝ አይመስለኝም። መቀመጫዎ... እስከዛሬ ድረስ በኪሩቤልና በሱራፌል ወገብ ላይ ተዘርፍጦ የኖረው ፈጣሪ እንኳ የሷን ያህል መቀመጫ ያለው አይመስለኝም።” ይህን ሲል አንድ በጠና ከሪስቲያን የሆነ የዶርማቸው አባል ሰምቶ “ዝጋ” ሲል አስተሀረቀው። “ክርስቲያኖችም ሆኖችሁ ሌላ በፈጣሪ መኖር የምታምኑ ሁሉ እባካችሁ የሴትዮዎን መቀመጫ ለመግለጥ ቋንቋ ስላጠረኝ ከፈጣሪ ድረስ በመሄዴ ይቅርታችሁን።” ብሎ ይቅርታ ጠይቆ ወጉን ቀጠለ።

“አድያምዬ እየሰማኸኝ ነው? ብራቮ! ዓይኗ ላይ የደፈደፈችው ኩል የአራት ኪሎን ቤተ መንግሥት ለማሳመር መንግሥት ቢወስደው ይበቃዋል። ከዚህች ሴት ጋር አደርኩ ብል ከአድያም በቀር ማን ያምነኛል?”

“ማንም!” አለው አድያም። “እንዴት ነበር እና?”

“ምን እንደተሰማኝ ታውቃለህ?”

“እሽ ባክህ?”

“ልክ ወደ ቤርግ ይገቡ ስገባ የቺካጎ አገረ ገዢ የሆንኩ ያኸል ተሰማኝ። ልብሷን ማውሰቅ ስትጀምር ኢትዮጵያና ኤርትራ አንድ ላይ ሆነው ጠቅላይ ሚኒስትራቸው የሆንኩ ያህል ተሰማኝ። በርግጥ ግን መሪ ብሆን ኖሮ ይህን ሐሴት አላገኘውም ነበር። ምን ታረገዋለህ ታዲያ?”

“ምን ተፈጠረ ጃል?”

“ልብሷን አውልቃ ስትጨርስ ‘ሊሆን የሚችለው ከኋላ በኩል ብቻ’ ነው አለችኝ። ‘ምነው’ እላታለሁ እርጉዝ ነኝ ብላኝ ቁጭ።”

“ያንትያለህ!” አለ አድያም ተሸማቆ።

“አዎ ይሰቀጥጣል አድዬ! ይዘገንናል።”

“ምን አደረክ ከዛ?”

“ስሜቱ ወደ ዋሻው ገባ። በፍጥነት ልብሴን ለብሼ፤ የሀዘን ውጋት እያቃሰተኝ እንባዬ እያነቀኝ ወጣሁ። ...አይ የዚህች አገር ሰቀቀን! የገረመኝ ነገር መንግሥት ከዚህች ሴት ላይ ቀረጥ ይቀበላል። አንድ የኢኮኖሚክስ ተማሪ፤ መንግስት በተዘዋዋሪ ከእንደዚህ አይነቱ ሥራ እንዴት አርጎ ገቢ እንደሚያገኝ ሲነግረኝ በእውነቱ ደነገጥኩ።”

“መንግስት በየት በኩል ነው ከእንዲህ አይነቱ ሥራ ገቢ የሚያገኘው?”

“እሱን ሂድና አራት ኪሎ ጠይቅ።”

“ታውቃለችሁ?” አለ አሮጌ ፍልስፍና መፅሐፍ ከእጁ የማይለየው ሌላኛው የዶርም አባላቸው ጀርድን አሹሎ ሲያዳምጥ ቆይቶ። “ይህ አይነቱን ነገር አንዳንድ ፈላስፋዎች ወለፈንድ ይሉታል። እንደ ስቶይክ እኔ ይህንን ምን ብዬ እጠራዋለሁ መሰላችሁ?... ”

“ዝጋ!” አለው ወሬ በጉንጨፍ የሚባለው ሌላኛው የዶርም አባል። “ወሬ ፍጠር አይበሉህ እንጂ ትንታኔ በመስጠት የሚችልህ የለም። እሱ አሮጌ መፅሐፍህ አገር በጠበጠኩ። አስምና ሳይነስ መነሻቸውና መገኛቸው ካንተ አሮጌ መፅሐፍ ሳይሆን አይቀርም።”

አድያም ከሴቷ ላይ ዓይኖቿን ሳይነቅል በሀሳቡ ዶርም ደርሶ ሲመለስ ሴቷቷ ዝቅ ብላ እስከ ዓይኖቹ ተጠግታ እያየችው ነበር። ኩል ከተደፈደፈበት ዓይኗ ጥግ ሲነቃ ዓይኖቿን በድንጋጤ በለጠጣቸው።

“ምን ሆነሻል?”

“አንተ ራስህ ምን ሆነህል? ምነው ብቻህን እስካሁን?”

“ብቻዬን አይደለሁም ባክሽ። አሁን ከዚህ ልትጠፈ ትችያለሽ?” አመናጨቃት።

“በደንብ ነዋ! ይጠፋልሃል። ሁሁ! ቸር አሳድረኝ! ሰውኮ ነገር ሲፈልግ እንዲህ ነው።”

የመሐሙድ ዘፈን ጆሮአቸውን ተረክቧል።

“የፍቅር ወጥመድ ነው መላው ሁሉ ገላሽ...”

አድያም በየተራ የሴተኛ አዳሪዎችን ዳንስና ቁመና ይመለከት ቀጥሏል። ከእንዲት መቀመጫዋ ወደ ሆጂ የዞረ ይመስል ከቦታው ተነስቶ በምትኩ ቦርጫ የተንጠለጠለ ሴት ቀጥላ የምትደንሰዋን ከቁመቷ እስከ ቅጥነቷ ሸንቦቆ የሆነች ሴት ላይ አፍጥጦ እያለ፤ ከወዲያ ማዶ ተቀምጣ ትመለከተው የነበረችው ኒኮ ተነስታ መጣችና እጁን ይዛ ወደ ዳንሱ ወለል ጎተተችው። ፍላጎቱ ባይሆንም ምንተፍረቱን ተከተላት። ‘ሞቅ ብሏት መሆን አለበት’ ሲል አሰበ። በውበቷ የዩኒቨርስቲውን ወንድ መምህራንና ተማሪዎች ያነሆለላቸው አስተማሪው በዚህ ሰዓት ከእሱ ጋር እየደነሰች እንደሆነ ሲያስብ ከዶርም ዓይኖቹ አንዱ እንኳ ቢያየው ተመኝ። ይህንን ሂደት ቢያወራላቸው ሲያምኑት እንደማይችሉ ሲረዳ ሳያዝን አልቀረም። ኒኮ ወደ ክፍል ጠመኔዋን ይዛ ስትገባ ወባ ያመመው ተማሪ እንኳ እየተንቀጠቀጠ አይቀርም። በተለይ ከፊት ለመቀመጥ ያለ ሩጫ ለጉድ ነው። እሷም ይህንን በማወቁ ሳይሆን አይቀርም ከአጭሯ ነጭ ጋዋን ስር የምትለብሳት አጭር ጉርድ ወደ ጥቁር ሰሌዳ ስትዞር የኋላ ጭኖቿን እንድታሳይ አስባ ይመስላል። ጠመኔ ወድቆባት ልታነሳ ስትጎነበስ ቀስ ብላ እግሯን እያወጫመደች ነው። ስትቃናም እንዲሁ በዝግታ ነው። ለማስረዳት ወደ ተማሪዎቹ ከገዳይ ፈገግታዋና ከቁልጭልጭ ዓይኖቿ ጋር ስትዞር ጋዎኗን ስለማትቆልፋት ጡቶቿ የደረቷን ልብስ ግራና ቀኝ ከፍተው ዓይን አያስነቅሉም። በእሷ ክፍለ ጊዜ ይህን ያይን ሲሳይ የለመደ ተማሪ የማይቀር መሆኑን ታውቅ ይመስል የመጣና የቀረ ተማሪ አትቆጣጠርም። አንድ ቀን ግን አድያም በመቅረቱ ጠየቀች።

“አድያም የት ሂደ?” ብላ ከመጠየቁ ክፍሉ በሳቅ ተናጋ።

“ችግር አለ?” አለች ትንፋሿን ዋጥ አርጋ። “መልሱልኝ እንጂ ችግር አለ?
የሚያስቅ ነገር ተናግራለሁ ማለት ነው?” የመለሰላት የለም። አድያም
በዛ ቀን የቀረበት ምክንያት እሷ ወደ ክፍል ከመግባቷ፣ ከፊት ያሉትን
ወንበሮች ለመሸቀዳም በተደረገው ግፊትና ሩጫ የበሩ ጠርዝ ገጭቶች
ቅንድቡ ስላበጠ ቢሆንም፣ ይህን ደፍሮ ሊነግራት የቻለ ስለሌለ ወደ
ጥቁሩ ሰሌዳ ፊቷን አዙራ ስራዋን ቀጠለች።

አድያም አሁን ከዚህች ውብና እጅግ ማራኪ ከሆነች ሴት ጋር በመሆኑ
ቀስ ብሎ እየሰረሰረ የደረሰው ደስታ ከአእምሮው በመድረሱ አስተማሪው
እንደሆነች ሲያስብ ተሸማቀቀ።

“...ልወድሽ አልወድም ፍቅርሽ አጥቂዬ ነው፤
በምን ሰበብ ልጥላሽ መጥፎሽ ከምን ላይ ነው?”

አድያም እጆቿን ከእጆቿ ውስጥ መንጭቆ አላቀቀና በፍጥነት ከዳንስ ቤቱ
ወጥቶ ተፈተለከ።

“...በጉንጮችሽ ሰበብ ልጠላሽ ፈልጌ፤
እንጆሪ እንዴት ልጥላ እንደምን አድርጌ”

ኒኮ ከዳንሱ ወለል መሀል ደንዝዛ ከቆመች በኋላ ዝብርቅርቅ ባለ ስሜት
ወደ ፌጦ ተመልሳ በቁማ ዘፍ ብላ ተቀመጠች። “እንዲህ ዓይነቱ ነገር
ደርሶብኝ አያውቅም!”

“...ለማድረግ ፈልጌ ጥርስሽን ምክኛት
ወተት መለሰብኝ ነጣብኝ በማለት
ይህም ሰበብ አይሆን ልጠላሽ አቃተኝ
ወተት እንዴት ልጥላ ልጅነቴ እምቢ አለኝ
የፍቅር ወጥመድ ነው መላው ሁሉ ገላሽ
ምክንያት አጣሁኝ በምን ሰበብ ልጥላሽ...”

ቁጭት ሃፍረት፤ እልህ የተደበላለቀበት ስሜቷን ቢራዋን በመጨለጥ
እያወራረደች ጆሮዎቿ ደመነፍሷን ተሸክመው የሙዚቃ አካል ሲሆኑ
ፌጦ በቁጭት ከተከፈቱት ከንፈሮቿ ውስጥ የሞቁ ዓይኖቹን ሰደደ።
በሁለት ሀሳቦች ራሱ ሲከፈል ተሰማው። ባንድ በኩል ቀልቧን ስቧት
የነበረው አድያም ድራሹ በመጥፋቱ ሲደሰት፣ በሌላ በኩል ደግሞ ቀልቧን
ይዞት ሂዶ ከሆነ በአካል እንጂ በነፍስ ከእርሱ ጋር እንደማትቀመጥ

ሲያስብ በውስጡ አድያምን ተራገመ። ‘ማይረባ ጀዝባ!’ “አንዳድ ሰዎች”
አለች ኒኮ በምፀት እየላቀች። “ሲወጡ የሚያመልጡ ይመስላቸዋል።
የሮጠ ሁሉ አያመልጥም።”

“ይህ የናንተ የሴቶች ጠባይ ይገርመኛል።” አለ ፌጦ ሌላ ቢራ እያዘዘ
“ሴቶች የሚንቃቸውን እንጂ አጥብቆ የሚባግታቸውን አይፈልጉም።”

፯

ነርሱ ፡ ሰሜናዊ ጣና

ከሐይቁ የሚነሳው ቀዝቃዛ ነፋስ ከሆቴሉ ውጪ ያንደዱትን እሳት ያንገረግረዋል። ጭሱ በቀጭኑ እየወጣ ወደ ላይ ሲቸግ ሙሉዋን ጨረቃ የከበቧትን ደመናዎች የሚተላቀል ይመስላል። ከሥር የተንፈረከከው ጉማጅ ጉማጅ ፍም ድዱን ለነሚራሽ አስጥቶ ተንገልጥሏል። ከደመራው ፈቀቅ ብሎ በነጭ ልብስ ከተሞሽረው ረጅም ጠረጴዛ ላይ ያለቁና ያላለቁ የወይን ጠርሙሶችና አምስት በቀይ ወይን የተሞሉ ብርጭቆዎች ተደርድረዋል። በጠረጴዛው ዙሪያ ሚራሽና ሲጻራ ወደ እሳቱ ፊታቸውን አዙረው በዝምታ ተቀምጠዋል። ዶ/ር ገናንጊዳ ፀሐይ ከመጥለቋ በፊት ያነበው የነበረውን መጽሐፍ ጠረጴዛው ላይ ባንድ እጁ ተደግፎ የደመራውን ፍም ባይኑ ይሞቃል።

ጌራ ሜሮዳን ወደ ሐይቁ እጇን እየጎተተ ወስዶ ሲያነጋግራት ከቆየ በኋላ መልሶ እጇን ይዞ ከነ ሚራሽ ፊት አቆማት።

“ሀዘንሽን እንደ ከሊማንጃሮ በረዶ ያቅልጠው! አሜን በይ ሚሮዳ! አሜን በይ! የልጅ ምርቃት ይደርሳል።”

“ሞቅ ብሎህ በማየቴ እድለኛ ነኝ ጌራ።”

“ዝም ብለሽ አሜን በይ” አላት ጌራ አንድ ጊዜ ሞቅትና የሞቀ ፍቅር በተቀላቀለበት ሰሜት ከንፈሯን ሰሞ። ሜሮዳ በሁለት አጃቿ አፏን ያዘች።

“ተስፋሽን እንደ ምኒልክ ድኩላ ቀንድ ያቆንድሽው።”

“ አሜን! የኔ ጣፋጭ! አሜን!”

“ከንድሽ እንደ ሀያሉ ፈጣሪ ከንድ ሁሉን ይቻል!”

“አሜን!” አለች ሜሮዳ ከንጂን አፈርጥማ እያየች።

“እንደ ዱድያሌብ አፈር ቻይ ያርግሽ።”

“አሜን!”

“ጠላቶችሽን የኮራብ እሳት ይፍቻቸው!”

“አሜን!”

“ችግርሽን በእዜብ ነፋስ ይበተን!”

“አሜን!”

“ስቃይሽን የናጌብ ውሃ ይውሰደው!”

“አሜን!”

በዚህ መሃል ሚራሽ የሲጻራን አንገት ሰሞ ጌራን እንዲህ አለው።
“እባክህ ሲ...ን መርቅልኝ?”

“እንዴታ!” ጌራ የሲጻራን እጆች ይዞ አስነሳት። ሲጻራ ሳቋን መቋቋም አልቻለችም።

“የመጀመሪያ ጊዜዬ ነው!” አለ ጌራ። “ሲጻራን ስትስቅ አይቻት አላውቅም ነበር። ስትስቅ እንዲህ የበለጠ እንደምታምር ባውቅ ኖሮ እየኮለኮልኩ ሳስቃት በሰነበትኩ።”

“ሲ...” አለ ጌራ በሚራሽ ጭምጫ እየጠራት። “የሚራ መልእክ...”

ሲጻራ ወደ ሚራሽ ዓይኖቿን በፍቅር ወረወረቻቸው።

“እምላክ የኪሩቤልን ከንፍ ከትከሻሽ ይትከልልሽ”

“አሜን ጌራዬ! አሜን!” ሲጻራ በደስታ ትፈለቀለች ጀመር።

“የሱራፌልን ከንፍም ለእግሮችሽ ይግጠምልሽ!”

“አሜን! የኔ ጌራ! አሜን!”

“ከሚስት ባል ቢለዩ አመትም አይቆዩ! እንዲሉ አሁን ደግሞ ባልሽን ልመርቅ። አሜን በል ሚራ አሜን በል!”

“አሜን” ብሎ ተነሳ ሚራሽና ገና ጌራ ምረቃውን ሳይጀምር። “አሜን!”

“እንደ መስኮት ህዋውን ሙሳ!”

“አረ ባካችሁ አሜን በሉልኝ?” አለ ሚራሽና እጆቹን ለሁላቸውም እየዘረጋ።

“እንደ ኮስሞስ የረቀቀ አእምሮ ይስጥህ!”

“አሜን!”

“እንደ ህዋ የጠለቀ ልብ ይስጥህ!”

“አሜን!”

“እንደ ቀላይ የመጠቀ ህሊና ይስጥህ!”

“አሜን! ጌራዬ አሜን!”

“በሉ ሁላችሁም ተቀመጡ” አለ ጌራ በሁለት እጆቹ ወንበሮችን እየጋበዛቸው። “ዶክተር ገናንጊዳ ቀድሞም የተመረቀ ስለሆነ በእኔ አፍ ልመርቀው አልችልም። ከዚህ ቀጥሎ በእኔና በሜሮዳ የተዘጋጀ ስጦታ ስላለ ወደ ዝግጅቱ!”

በዚህ ጊዜ ሜሮዳ ወደ መኝታ ቤታቸው በሩጫ ሂዳ ስጦታዎችን ይዞ ተመለሰች።

“ሜ... ቀጥይ።” አለ ጌራ።

“ከረጅም ጊዜ በኋላ ስለ ሚራሽና ስናገር ደስ እያለኝ ነው።” አለች ሜሮዳ ንግግሯን ስትጀምር።

“ሚራ...! ከነዚህ ከሁላቸውም በላይ ካንተ ጋር ብዙ አሳልፌአለሁ። ያንተን ያህል የተመኝሁትና የፈለግሁት ነገር የለም። ተመኝቼው ያጣሁት ነገር ቢኖር አንተን ብቻ ነው ማለት እችላለሁ። ይህ ማለት

ምን ማለት እንደሆነ ያወኩት አሁን ነው። “ፈጣሪ ያዘጋጀልኝ መንገድ እንጂ መድረሻዬ እንዳልነበርክ የገባኝ አሁን ነው። በእያንዳንዱ እርምጃዬ ወዳንተ ስቀርብ ጌራም በእኔ ልክ ወደ እኔ እየመጣ እንደነበር የገባኝ አሁን ነው። ወደ ልቤ መሻት ስላመጣኸኝ አመሰግናለሁ። ከዚህ ሌላ ለማንም ተናግራው የማላውቀውን እውነት መናገር እፈልጋለሁ። ከሲጳራ ጋር ባንድ ወቅት የሚያገናኝን ተልእኮ ነበር። ሲጳራ ይሄን ሳታውቅ ትችላለች። እኔ ግን ይህን አውቃለሁ። ባንድ አረባዊ ሰላይ በተሰጠኝ ተልእኮ ምክንያት ነው ሲጳራን ያየኋለሁ። ሞላድም ይከታተለው እንደነበር ባውቅም ሲጳራ ግን ሚራሽና እድሜ ልኩን የሚፈልጋት ሴት እንደሆነች ባውቅ ኑሮ ጥይቶቼን ሁሉ ግንባሯ ላይ ከማርክፍክፍ ወደኋላ አልልም ነበር።

“አያችሁ...ያ ዘመን የእውርነቱ ዘመን ነበር። ሚራሽና ግን እንደ ሌሎች ወንዶች ዓይኑን ጨፍኖ የሚያደርገው ነገር እንደሌለ ልመስክር እችላለሁ። በብዙ ፊትኔው ነበር። እሱ ግን ልቡን ይከተል ነበር። ልቡን የተከተለ ሁሉ የፈለገውን እንደማያጣ ከሚራሽና ትምህርት ወስጃለሁ። ይኸው የልቡ ጌጥ ከጥጉ ተቀምጣለች፤ ሲጳራ። ያኔ እየዘፈነ የሚያበሽቀኝን ዘፈን እንዲዘፍንላት ይህን ጌታር አበረክታለሁ።” ብላ በአብረቅራቂ የስጦታ ሽፋን የተለበጠውን ጌታር አቀበለችው። በጭብጨባ ስጦታዋን አደመቁላት። ከጌራ ጋር ጎንደር ከተማ ሄደው ሽማምተዋቸው ካመጧቸው ውስጥ ለሲጳራ የገዙት ውድ ቀሚስ ይገኝበታል። ይኸኛውንም ስጦታ ሜሮዳ ስትሰጣት ሲጳራ ያልጠበቀችው ነገር ስለነበር እንደ ህፃን ተፍለቀለቀች። ለገናንጊዳ ሶስት የታሪክ መጻህፍትና ሁለት ልቦለዶች በጌራ እጅ ተበረከተለት። ከዚህ በተጨማሪ ከድርጅቱ ሙሉ ሱፍ ለሁላቸውም ተልኮላቸዋል። ጥቁር ሙሉ ሱፍ፣ቀይ ሽሚዝና፣ቀይ ክራሻት፣ ጥቁር ጫማ። የገረማቸው ካልሲውም ቀይ መሆኑ ነው።

ሚራሽና የጌታሩን ቅኝት በፈገግታ አስተካክሎ ያችን የምኒልክ ወስኛቸውን የፍቅር ዘፈን በጌታሩ ያቅበጠብጣት ጀመር።

“ፍቅር አያረጅም፤ መውደድ አያረጅም
ውበት ቢጠወልግ ሰውነት ቢጃጅም...”